

Ἄλῃθεια ἦτο ἐγωϊστικὴ αὐτὴ ἡ ὁμολογία τοῦ Γεωργίου· εἶχε φαίνεται μεγάλην ἰδέαν διὰ τὴν εὐμορφίαν καὶ τὴν φωνὴν του καὶ τοῦτο ἐπέισμονε τὴν Ἀνθὴν. Τί τάχα! ὑποθέτει ὅτι δὲν εἶνε καὶ κορίτσια τὰ ὁποῖα δὲν προσέχουν εἰς τὸ τραγουδί του καὶ μόνον τὴν δουλειάν των κυττάζουν; . . . Καὶ χράπ, χράπ! ἡ λυγερὴ ἔρριπτε τὴν σαίτταν τῆς καὶ ἀνεκίνει τὸ κτένι μετὰ πάθους ὥστε νὰ τρίξη σύγζυλος ὁ ἐργαλειός.

Ἀλλὰ τῷ ὄντι εἶχε μαγεῖαν ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ καρραγωγέως, τὰ βλέμματά του ἦσαν μαγνῆται μοναχοὶ καὶ χιορὶς οὐδ' αὐτὴ νὰ ἤξεύρη πῶς, ἤλθεν εἰς αὐτὴν ἡ ἐπιθυμία νὰ τοῦ χαμογελάσῃ νὰ τοῦ εἶπῃ κάτι. . . . Καὶ μίαν ἡμέραν τῷ ἐτραγουδῆσεν, ἤσυχα, ἤσυχα, ἐνῶ ἡ σαίττα ἔγρυζεν ὑπὸ τὸ σπασμωδικὸν σφενδόνισμα καὶ τὸ κτένι ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ μετὰ βίας, παρὰ φέρον πλῆθος ἀποκοπέντων νημάτων:

Πέρασε ξαναπέρασε κι' ἂν δὲ σ' ἀκούσω βῆξε,

Καὶ πάρε ζαχαρόκουκκα 'ς τὰ κεραμίδια ρίξε! . .

Αὐτὴ τὸ εἶπε εἰς τ' ἀστεῖα, ἔτσι νὰ γελάσῃ καὶ νὰ τὸν πειράξῃ τὸν Γεώργιον. Μὰ ἐκεῖνος τὸ ἐπίστευσε κ' ἐπέρασε καὶ ἐξαναπέρασε. Μέχρις οὐ ἠνάγκασε τὴν λυγερὴν νὰ τρέχῃ νύκτα μεσάνυχτα εἰς τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ τραγουδί του, νὰ παραιτῇ τὴν ἐργασίαν τῆς, νὰ παραβλέπῃ τῆς μητρὸς τὴν ἐπίβλεψιν καὶ νὰ τρέχῃ τὴν ἡμέραν ἵνα τὸν ἴδῃ διαβαίνοντα εἰς τὴν ἀγορὰν. Καὶ τότε νὰ τὴν κατήντησεν ὥστε νὰ θεωρῇ ὡς μεγίστην συμφορὰν τὸν ἀποχωρισμὸν του. Ἀχ, Παναγία μου! σῶζε τοὺς ἀπειλουμένους ἐραστάς. . . .

Θορυβώδεις κροταλισμοὶ ἀπέσπασαν τὴν Ἀνθὴν τῶν λυπηρῶν σκέψεών τῆς. Ἡ ἡμέρα ἤδη ὑπέφωσκε καὶ ἡ Φρόσω, ἡ θεία τῆς λυγερῆς ἐκάλει αὐτὴν ὅπως ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν πανηγυριν.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἶνε πρὸ πάντων ἐορτὴ τῶν βλαχοποιμένων. Οὗτοι ἐορτάζουν δι' αὐτῆς τὴν λῆξιν τῆς χειμερινῆς περιόδου καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐαρινῆς. Συνέρχονται λοιπὸν πάντες, ἐπὶ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐπὶ μίᾳ Μονῇ, τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πανηγυρίζουν, θυσιάζοντες τὸν αἰγιοργίτην, ἐκλεκτὸν ἀμνὸν τὸν ὁποῖον ἐπὶ τούτῳ προορίζουν. Ἡδὴ ὅμως θεωρεῖται κοινὴ πανηγυρὶς καὶ συρρέουν ἐκεῖ ἀπ' ὅλα τὰ πέριξ χωρία τῶν δήμων τῆς Βουπρασίας καὶ τῆς Μυρτουντίας καὶ τῆς Ἡλίδος ἀνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, νέοι καὶ γέροντες, δοξολογοῦντες τὸν μέγαν Στρατηλάτην, τὸν Περσέα τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, καὶ πανηγυρίζοντες μετὰ τῶν βλαχοποιμένων.

Ἡ Φρόσω ὅμως δὲν ἐπρόκειτο νὰ πανηγυρίσῃ. Εἶχε τάμικ νὰ βαπτίσῃ εἰς τὴν χάριν του τὸ μονάκρον παιδί τῆς. Διότι ἀπέκτησε πέντε μέχρι τοῦδε παιδιὰ ἡ ἀγαθὴ χωρική ἀλλὰ καὶ τὰ πέντε τὰ ἔθαψεν εἰς τὴν ἀχόρταστον γῆν. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ ἐναπομείναν ἤδη συνέβη τι ὅπως ἐξαιρετικόν, τὸ ὁποῖον ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ λάβῃ ὅλας τὰς προφυλάξεις ἵνα μὴ τὸ χάσῃ. Δὲν εἶδε μὲν τὸ συμβῆν αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Φρόσω — ὁ θεὸς τὴν ἐφύλαξεν — ἀλλὰ ἡ θεία Ζωγάκκινα, ἡ γραῖα ἐκεῖνη, ἡ φέρουσα πάντοτε ὀρθοὺς κλειδιὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος διὰ τῶν ὁποίων ἔλυνε κ' ἔδενε τ' ἀμποδέματα καὶ διακρινομένη διὰ τὰς σχέσεις τῆς πρὸς τὰ στοιχεῖα. Πέρυσι δηλαδὴ κατὰ τὸν Μάϊον ὁμιλος γυναικῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Φρόσω καὶ ἡ Ζωγάκκινα μετέβη εἰς τὸ λαγκάδι τοῦ Μπάστα νὰ πλύνῃ. Ἡ Φρόσω ἔφερε μαζί τῆς καὶ τὸ παιδίον, εἰς τὴν φασκιὰν ἀκόμῃ, κ' ἐνῶ ἐπλυνεν ἀφῆκεν αὐτὸ κοιμώμενον εἰς τὴν ρίζαν μιᾶς πλατάνου, ὑπὸ σκιάν. Αἶφνης ἠκούσθησαν κλαυθμηρισμοὶ καὶ ἡ Ζωγάκκινα ἔσπευσε πρὸς τὸ παιδίον· ἀλλ' ἐκεῖ τί νὰ ἴδῃ; Τὸ διηγείτο ἔπειτα κ' ἔτρεμεν ἡ γραῖα, ὡς τὸ φυλλοκαλάμον. Μία γυνὴ ὑψηλὴ, πολὺ ὑψηλὴ ἦτο ἐκεῖ μὲ μαλλιὰ κατὰ ξανθὰ ὡσάν ἀπὸ καθρὸ χρυσάφι καὶ μακρότατα ὥστε νὰ σύρωνται κατὰ γῆς. Τὸ εὐτορνον σῶμα τῆς περιέβαλλεν ἐπιχαριτωσὺ μακρὰ ἐσθῆς, λευκὴ λευκοτάτη καὶ λεπτὴ ὡσάν ἀπὸ ἀέρα. Τὸ πρόσωπόν τῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἡ Ζωγάκκινα, διότι ἦτο ἐκ τῶν ὀπισθεν· ὑπέθετεν ὅμως ἐκ τοῦ ὅλου παρκαστήματός τῆς ὅτι θὰ εἶχεν ὠραία χαρκατηριστικά. Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἐκράτει τὸ παιδίον τῆς Φρόσως εἰς χεῖράς τῆς καὶ τὸ ἐταλάντευε τραγωδῶσα συγχρόνως εἰς ἥπιον καὶ μαλακὸν τόνον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τ' ἀποκοιμήσῃ:

Ῥήγανη ἀγριορήγανη,
σφαραγγιὰ μονόκλωνη,
σκόρδο μονοκόλινον,
κι' ἄλλο ἓνα βότανον,
νὰ τὰ ἤξερ' ἡ μαννοῦλά σου,
ποτὲ παιδί δὲν ἔχανε! . . .

Ἡ γραῖα ἐστάθη ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τῆς, μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα, ὡς νὰ ἤθελε καὶ δι' αὐτοῦ ν' ἀντιληφθῇ τοὺς ἤχους τοῦ τραγουδιοῦ ἀχόρταστος. Δὲν ἐφρόντιζεν οὔτε διὰ τὸ παιδίον οὔτε διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ τὸ τραγουδί. Καὶ τί τρεμούλιασμα ἦτον ἐκεῖνο, τί λαχταριστὸν τρεμούλιασμα! Ὅχι τὸ μικρὸν ἠδύνατο ν' ἀποκοιμήσῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ νερά. Ἡ Ζωγάκκινα παρετήρει τὴν γυναικα καὶ ἠπόρει πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ἐξαφνὰ καὶ ποία τις ἦτο. Ἀπὸ

τάς συντρόφους της δὲν ἦτο βίβλαια· ξένη πάλιν νὰ ἦτο, προσκυνήτρια καὶ αὐτὸ δύσκολον ἐφαίνετο. Τόσον λαμπρὸν ἔνδυμα καὶ τόσον ὠραία γυνὴ δυσκόλως εὐρίσκονται εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ἡ γραῖα ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐλκύτῃ ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος τὴν γυναικα. Πλὴν εὐθὺς ἰσχυρὸν ῥάπισμα καταφερθεὶν ἐπὶ τῆς παρειᾶς της ἀφῆκεν αὐτὴν ὄφωνον ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν. "Οτε δὲ συνῆλθε δὲν εἶδε τίποτε ἐμπρὸς της εἰμὴ τὸ παιδίον κοιμώμενον ἐπὶ τῶν χόρτων ἡσύχως. "Εσπευτε τότε εἰς τὰς γυναῖκας, διηγήθη τὸ συμβάν εἰποῦσα καὶ τὰς εἰκασίας της, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖνη δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ νεαρίδα, ἐλκυσθεῖσα ἐκεῖ ἐκ τοῦ πόθου τὸν ὅποιον ἔχουσι διὰ τὰ μικρὰ παιδιά τὰ ἐξωτικά, καὶ συμβουλευσασα τὴν Φρόσω νὰ μεταχειρισθῇ εὐθὺς τὰς παραγγελίας ὅσας ἐν εἶδει τροχουδίου ἔλεγε τὸ ἐξωτικόν.

Ἡ Φρόσω ἂν ἦσαν ἀληθεῖς ἢ ὄχι οἱ λόγοι οὗτοι τῆς γραῖας Ζωγχακίνας δὲν ἐφρόντισε νὰ μῃ. "Ηρκει εἰς αὐτὴν ὅτι τὸ παιδίον της ἐκινδύνευε καὶ πρόθυμος ἠκολούθησε τῆς πεπειραμένης γραῖας τὰς συμβουλὰς καὶ πρὸς περισσότεραν ἀσφάλειαν ἔταξεν αὐτὸ εἰς τὸν "Αγιον Γεώργιον τοῦ ὁποίου πλησίον ἦτο ἡ Μονή. "Ἡδὴ ἡ θεῖα Ζωγχακίνα ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ καὶ συνετάφησαν μετ' αὐτῆς ἡ πείρα καὶ οἱ ὀρυκτοὶ τῶν κλειδίων της. Ἡ Φρόσω ὅμως δὲν ἐλησμόνη τὸ συμβεβηκὸς ἐκεῖνο οὔτε τὸ τάξιμόν της. "Ο ἅγιος συχνὰ ἐνεφάνιζετο εἰς τοὺς ὕπνους τῆς πτωχῆς χωρικῆς, μὲ τὸ κόκκινον τοῦ ἄλλογο, τὸ κοντάρι τοῦ τὸ μακρύτετον, τὴν λάμπουσαν στολὴν του καὶ τὴν παρθενικὴν του ὄψιν, μ' ἓνα στέφανον φωτεινὸν περὶ τὴν κεφαλὴν, παρομοίως ὅπως εἰκονίζεται ὑπὸ τῶν ἁγιογράφων, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσίν της. Καὶ ἡδὴ καθ' ὅσον ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῆς μνήμης του ἐσύχναζε περισσότερον κ' ἐτάρασσε τοὺς ὕπνους τῆς πτωχῆς.

— Σὰν τὸν θυμοῦμι σηκώνεται τὸ πετσί μου, τὸν εἶδα σὰν με βλέπεις καὶ σε βλέπω· ἔλεγεν περίφοβος πρὸς τὰς γειτονίσσας αὐτῆς ἡ Φρόσω.

Διὸ ἡδὴ ἐβίαζετο μέχρις οὗ φθάσῃ καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Καὶ ἀνεστάτωσεν ἀπὸ τὰς φωνάς της ὅλους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρ Παναγιώτη καὶ ἐτοίμαζεν πάντα ἀδημονοῦσα καὶ συγχυζομένη διὰ τὴν παραμικρὰν βραδυότητα.

— Τί σπουδὴ εἶνε αὕτη, καλὸ τυχερὴ! ἔλεγεν ἡ κυρὰ Παναγιώταινα εἰς τὴν νύμφην της, ἐκπληττομένη.

— "Εχω μιά σιδερένια κουλοῦρα 'ς τὸ λαιμὸ καὶ θέλω νὰ τὴν βγάλω μιά ὥρ' ἀρχήτερα· ἀπῆντα ἡ Φρόσω.

Ἡ λυγερὴ ὅμως δὲν εἶχε φαίνεται τὴν αὐτὴν τῆς θεῖας της ἀνυπομονήσαν καὶ ἡτοιμαζέτο νωθρῶς, δίχως ὀρεξιν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πρὸ ἡμε-

ρῶν ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Φρόσω ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὴν, ὅτι θὰ τὴν παρελαμβάνεν εἰς τὴν πανήγυριν ἡ παρθένος ὑπερεπληρώθη χαρᾶς. "Επόθει τὴν ἡμέραν αὐτὴν διακαῶς· ἠρίθμει τὰς παρερχομένας ἡμέρας μίαν πρὸς μίαν, ὡς ν' ἀνέμενε κατὰ σπουδαίον.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι σπουδαῖον διὰ τὴν ἀπλὴν κορασίδα, συνειθισμένην ἐν τῷ περιωρισμένῳ βίῳ τῆς οἰκίας. Θὰ ἔβλεπε πρᾶγμα τὸ ὅποιον μόνον ἀπὸ τὰς διηγήσεις τῶν γραϊδίων ἐγνώριζε καὶ συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων ἀκούουσα ἐνίοτε. Φαντασθῆτε καλὰ! νὰ παρακολουθήσῃ καὶ αὐτὴ τὴν λιτανεῖαν τῆς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν χεῖρες παρθενικαὶ ἐστόλισαν διὰ πλαισίου ἐκ ῥόδων καὶ δενδρολιθάνου... Δύο ἄνδρες, ἀσκεπεῖς καὶ τεταπεινωμένοι θὰ φέρουν αὐτὴν ἐμπρὸς καὶ ὁ ἀκολουθοῦν καλόγηροι καὶ ἱερεῖς ἀσκεπεῖς, μὲ τὴν κόμην κυματίζουσα καὶ λαὸς ὅλος φωνάζων τὸ «Κύριε ἐλέησον» καὶ σταυροκοποῦμενος. Ἡ λιτανεῖα θὰ σταματᾷ ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν. Τότε θὰ σπεύδουν αἱ βλαχίσσαι νὰ ῥίψουν κάτω τὰ ἀσθενῆ παιδιά των διὰ νὰ διέλθῃ ἄνωθεν ἡ εἰκὼν καὶ νὰ τὰ ἰατρεύσῃ· γέροντες βλαχοὶ ν' ἀσπασθοῦν γονυκλινῶς τοὺς κροσσούς της, καὶ γραῖαι δυσκόλως βαδίζουσαι ἐπὶ τῶν ῥάβδων των νὰ προσφέρουν θυμίαμα ἐπὶ ἀπλοῦ τεμαχίου κεράμου. Καὶ ὅταν ἡ λιτανεῖα φθάσῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λόφου, κάτω μιᾶς μεγάλῃς ἀγριαπιδιάς, οἱ ἱερῶμενοι θὰ ψάλουν τὴν δοξολογίαν, ἐνῶ τόσος κόσμος ἐκεῖ, ἄνευ διακρίσεως φύλου καὶ ἡλικίας θὰ παρμένη ἀσκεπής, κλινῶν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰ θριαμβικὰ τροπάρια... "Ὡχ αἰ Γιώργη μου, μεγάλε καὶ θαυματουργέ!...

Ἡ λυγερὴ συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς. "Ανεύκλου εἰς τὸν νοῦν της τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν· ἐφανταζέτο, οὐχὶ ἄνευ τρόμου, τὴν μεγαλόπρεπὴν παράστασιν τοῦ ἁγίου, καθ' ἣν ὦραν μόνος, μὲ τὴν πρὸς τὸν θεὸν πίστιν του, καταβάλλει τὸ θηρίον ὅπερ ἐκράτει τὴν πηγὴν κ' ἐλευθερώνει τὴν βασιλοπούλα, ζητῶν παρὰ τοῦ πατρός της ὡς ἀμοιβήν, νὰ κτίσῃ μίαν ἐκκλησίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ εἰκονίσῃ αὐτόν, ὑπερήφανον ἰπέα, ἀρματωμένον μὲ σπαθί καὶ κοντάρι ὀλόχρυσον. Συνέπασχε μετὰ τῆς βασιλοπούλας, συνηγάλλετο μετὰ τοῦ πατρός καὶ ἐν συνδυασμῷ ἄλλοπροσάλλῳ, ἔβλεπε τὴν ῥάχιν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὴν λιτανεῖαν τῶν ἄγροτῶν, παρελαύνουσαν ἐν πολυχρῶμῳ λάμπει, εὕρισκεν αὐτόν ἐκεῖ, μέτοχον τοῦ θορύβου καὶ τοῦ ἀλαλητοῦ της. Τὰ χριστιανικὰ της αἰσθήματα ἐνετείνοντο· ἐννοεῖ ῥοπήν εὐγνωμοσύνης μεγάλῃς πρὸς τὸν ἅγιον, ὅχι τόσον διὰ τὸ θαῦμα του, ὅσον διότι ἐγένετο πρόξενος τῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τῶν χριστιανῶν τῶν χριστιανῶν καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίᾳς λυγερῆς, τὴν

ὅποιον ὅταν ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς πανηγύρεως θὰ κυκλώσουν αἱ φίλαι τῆς περιέργου ν' ἀκούσουν τὰς ἐντυπώσεις τῆς. Καὶ πόσαι, πόσαι θὰ λυπηθοῦν καὶ θὰ κλαύσουν διότι δὲν ἦσαν καὶ αὐταὶ! . . .

Οὕτως ἐσκέπτετο ἐπὶ τόσας ἡμέρας ἡ Ἀνθή. Καὶ μάλιστα ἐν τῇ νεανικῇ τῆς φαντασίᾳ ἐσχημάτιζε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἄλλη εὐτυχέστερα ἡμέρα δὲν θὰ ἐγίνετο δι' αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῆς. Ἀλλὰ τώρα ἀφοῦ ἔμαθε τὰς σκέψεις τῶν γονέων τῆς περὶ τοῦ Νικολοῦ κατέπεσεν ὅλη αὐτῆς ἡ προθυμία, διελύθη ὅλη τῆς ἡ περιέργεια. Θὰ ἐπήγαινε, ναί, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν θείαν τῆς καὶ μὴ τὴν ἀφήσῃ μόνην. Οὕτω ἡτοιμάσθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἀνέμενεν ἤδη τὸ κάρρον ἐξευγμένον, ἐπεστρωμένον μὲ μίαν ἀπλάδα καὶ προσκέφαλα καὶ τὸν τορβάν μὲ τὰς λαμπάδας καὶ τὴν φιάλην τοῦ ἐλαίου διὰ τὴν βάπτισιν.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Νικολός; ἠρώτησεν αἴφνης,

ἀδημονοῦσα ἡ Φρόσω· θὰ τὸν καρτερᾶμε τώρα καὶ αὐτόν;

— Θὰ πρᾶκοιμῆθηκε· εἶπε μειδιῶν ὁ Κύρ Παναγιώτης· στεῖλτε κανέναν νὰ τοῦ 'μιλήσῃ.

— Ὅριστε πάλι καλέσματα θέλει καὶ αὐτός! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅπου δὲν ἔχει τὸν ἀνθρώπον του νὰ κάμνῃ τὴν δουλειάν του ὅταν θέλῃ, ἐσκέφθη ἡ Φρόσω. Καὶ ἦτο τοῦτο σιωπηλὴ δυσἀρέσκεια κατὰ τοῦ Σπυροκόκια, τοῦ νοθεοῦ ἐκείνου καὶ βλακωδῶς ἀδιαφόρου ἀνδρός τῆς, ὁ ὁποῖος ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀγρόν του δὲν ἐγνώριζε· δὲν ἐφρόντιζε καθόλου διὰ τὰ οἰκιακὰ του παρὰ ἄφινε τὴν γυναῖκά του ν' ἀγωνίζεται μόνη καὶ νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μὲ ξένους ὡσὰν ἔρημη... Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ἡ ἀγαθὴ χωρική; ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντιζεν ὁ πατὴρ δὲν ἦτο λόγος ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὴ τὸ παιδί τῆς νὰ χαθῇ. Ἐκάλεσεν ἕνα ἀνεψιόν τῆς κ' ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ λάβῃ αὐτὸν μαζί τῆς εἰς τὴν πανήγυριν, ἔστειλεν αὐτόν νὰ εἴπῃ τοῦ Νικολοῦ νὰ ταχύνῃ.

"Ἔπεται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια· ἴδε σελ. 266

Ὁ Πλανήτης Ἄρης.

Ὑπῆρξα λοιπὸν τὸ παιγνίδιον ὀνείρου;

Τὸ πνεῦμά μου εἶχε πράγματι μετενεχθῇ ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως ἡ ἐγενόμην θύμα πλάνης ὅλως διόλου φαντασιώδους;

Τὸ αἶσθημα τῆς πραγματικότητος ἦτο τόσον ζωηρόν, τόσον σφοδρόν, τὰ δὲ πράγματα ἄτινα εἶδον ἦσαν τόσον ἐντελῶς συνάχοντα μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις ὥς κατέχομεν νῦν περὶ τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τοῦ κόσμου τοῦ Ἄρεως, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐλαχίστην περὶ τούτου ἀμφιβολίαν, μολοντί ἔμενον σφόδρα ἐκπεπληγμένος διὰ τὸ ἐκστατικὸν ἐκεῖνο ταξείδιον καὶ ἀπέτεινα πρὸς ἑμαυτὸν μυριάς ἐρωτήσεις καὶ προβλήματα ἀλληλοσυγχρινόμενα.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Ἐλπίστου ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ ὀπτασίᾳ μοὶ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος. Ἐξηκολούθουν πάντοτε νὰ αἰσθανώμην τοσαύτην στοργὴν πρὸς τὴν προσφιλῆ του μνήμην, ὥστε μοὶ ἐφάνετο ὅτι θὰ ἔμεινον ἀμέσως πρὸς αὐτόν διὰ τὸν ἴδω, νὰ τοῦ ὁμιλήσω, νὰ τὸν ἀκούσω. Ἀλλὰ μὴ τυχόν ὁ ἐν Νανσὺ μαγνητιζόμενος ὑπῆρξε θύμα τῆς φαντασίας του, ἡ τῆς ἰδικῆς μου ἡ τοῦ ἐκτελοῦντος τὰ πειράματα; Ἀφ' ἐτέρου καὶ ἂν ἤθελον παραδεχθῇ ὅτι πράγματι οἱ δύο φίλοι μου εἶχον ἐνσαρκωθῇ ἐκ νέου εἰς τὸν γείτονα πλανήτην, ἐσυλλογιζόμην ὅτι ἀφοῦ καλλίστα ἐνδέχεται νὰ μὴ συναντήσῃ τίς τινα διατρέχων τὰς ὁδοὺς μιᾶς πόλεως, κατὰ μείζονα ἐπομένως

λόγον ἦτο τοῦτο ἐνδεχόμενον εἰς κόσμον ὁλόκληρον. Καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐπικαλῶμαι τὰς πιθανότητας, διότι αἰσθημά τι ἔλξεως, οἷον τὸ συνενοῦν ἡμᾶς ἄλλοτε ἔμελλε νὰ τροποποιήσῃ τὴν σύμπτωσιν τῶν συναντήσεων καὶ νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν πλάστιγγα στοιχείον τι ὅπερ ἔμελλε νὰ κατανικήσῃ πάντα τὰ λοιπὰ.

Ἐνῶ ταῦτα διελογιζόμην, ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἐν Ζυβισὺ ἀστεροσκοπεῖόν μου ὅπου εἶχον προετοιμάσει ἡλεκτρικὰς τινὰς στήλας διὰ πείραμα ὀπτικῆς ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ πύργου τοῦ Μοντλερύ. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθην ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, ἄφησα εἰς τὸν βοηθόν μου τὴν φροντίδα νὰ κάμῃ τὰ συμπεφωνημένα σημεῖα ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας, ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα ἀπελθὼν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, ἐφ' οὗ ἀνῆλθον μετὰ μίαν ὥραν. Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ παλαιοῦ πύργου ὁ ὁρίζων φαίνεται ὁλοσχερῶς κυκλωτερῆς, ἐλεύθερος ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ περιφερείᾳ ἥτις ἐκτείνεται ἐπὶ ἀκτίνος 20 ἕως 25 χιλιομέτρων περίξ τοῦ κεντρικοῦ ἐκείνου σημείου. Τρίτος σταθμὸς παρατηρήσεως κείμενος ἐν Παρισίοις διετέλει ἐν συγκοινωνίᾳ μετ' ἡμῶν. Ὁ σκοπὸς τοῦ πειράματος ἦτο νὰ ἴδωμεν ἂν αἱ ἀκτῖνες τῶν διαφόρων χρωμάτων τοῦ φωτεινοῦ φάσματος διατρέχουν πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα τῶν 300,000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Τὸ ἀποτελεσμα ὑπῆρξεν ἐπιβεβαιωτικόν.